



ת"פ 26904/02/15 - פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נגד אושרה דנה, עופר משה רגב, ישראל כאמאל יצחקי, אברהם אבולפיה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 26904-02-15 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי
נ' דנה ואח'

בפני כבוד הנשיא אביחי דורון
בעניין: פרקליטות מחוז תל אביב פלילי

המאשימה

נגד

1. אושרה דנה

2. עופר משה רגב

4. ישראל כאמאל יצחקי

5. אברהם אבולפיה

הנאשמים

גזר דין בעניינם של הנאשמים 1, 2, 4, 5

ביום 07/08/2012 בשעות הערב המוקדמות, שיחק המנוח, אלון רונן, במגרש הכדורסל של בית הספר "אביב" יחד עם חבריו. במהלך המשחק נתלה המנוח על טבעת הסל, אז קרס עמוד הכדורסל על המנוח וגרם למותו.

השתלשלות האירועים בתיק:

ביום 12/11/2015 הוגש כנגד ששת הנאשמים כתב אישום המייחס להם עבירה של גרם מוות ברשלנות על פי סעיף 304 לחוק העונשין- התשל"ז-1977. במהלך הדיונים הראשוניים בתיק הגישו הצדדים (הנאשמים והמאשימה) לבית המשפט הודעה משותפת ובה בקשתם לקדם את התיק על יסוד סעיף 143א' לחוק סדר הדין הפלילי (להלן - הגישור) בפני מותב זה.

לאחר מספר ישיבות גישור, ולאחריהן מספר פגישות ללא מעורבות בית המשפט, הגיעו הצדדים להסדר טיעון בגדרו הוגש כתב אישום מתוקן כנגד ארבעת הנאשמים שבכותרת, בעוד הניסיונות להגיע להסדר עם הנאשמים 3 ו-6 לא עלו יפה והמשך משפטם קבוע בפני שופט אחר.

אלו פרטי ההסדר שהוסכם עליו:

הנאשמת 1 תודה בעבירה של הפרת חובה של הורה או אחראי, לפי סעיף 337 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. הנאשמת לא תורשע אך יוטלו עליה מספר שעות עבודה לתועלת הציבור, בהיקף שיקבע על ידי בית המשפט, וכן

עמוד 1



תחתום על התחייבות להימנע מעבירה.

הנאשם 4 יודה בעבירה של סכנה לילדים לפי סעיף 340 לחוק העונשין. הנאשם לא יורשע אך יוטלו עליו מספר שעות של עבודה לתועלת הציבור בהיקף שיקבע על ידי בית המשפט וכן יחתום על התחייבות להימנע מעבירה.

הנאשמים 2 ו-5 יודו ויורשעו בעבירה של גרם מוות ברשלנות לפי סעיף 304 לחוק העונשין, ויגזרו עליהם מאסר בן 6 חודשים שאפשר וירוצה בעבודות שירות, בכפוף לחוות דעת הממונה על עבודות השירות, וכן מאסר על תנאי.

טיעוני הצדדים לעונש

עדות אם המנוח, הגב' מרגלית רון דפנה ובקשתה מבית המשפט

ביום 27/10/2016, במסגרת הראיות לעונש, העלתה המאשימה לעדות את אם המנוח, הגב' מרגלית רון דפנה.

גב' רון דפנה סיפרה בעדותה על בנה המנוח, אלון. על הטרגדיה הנוראית, כמעט בלתי נתפסת, כשנער מתבגר הלך יום אחד לשחק כדורסל ומאז לא שב, וחיייו הסתיימו בטרם עת. האם סיפרה באריכות על הקשיים בחייה ובחיי בני משפחתה מאז מותו של בנה. סיפרה על החלל שהותיר אלון ז"ל בלכתו, על אחיו התאום שנותר לבדו והכאב, העצב והתהום שהוא חווה בהיעדר "החצי השני שלו". דומה שלא נשאר אדם אדיש באולם בית המשפט כשסיפרה האם את סיפורה, באופן אצילי ומכובד, במילים פשוטות, נוקבות ובהירות.

עיקר בקשתה של האם, לכך כיוונה דבריה, הייתה שבית המשפט לא יכבד את הסדר הטיעון שנכרת בין המאשימה לנאשמת 1, מנהלת בית הספר בו אירע האירוע הטרגי, (להלן - המנהלת), אלא יעמוד על הרשעתה למען לא תוכל לשוב ולנהל בית ספר בעתיד. לגב' רון לא הייתה טענה לגבי ההסדרים שהושגו עם הנאשמים האחרים והוצגו לבית המשפט.

" אשר להסדר שנערך עם נאשמת 1, אושרה דנה, בניגוד לשלושת הנאשמים הנוספים, אינני יכולה להסכים להסדר שכזה שהינו זועק לשמיים.. כב' השופט מנוע להסכים להסדר שבו יש להיטיב עם הנאשמת... הנאשמת מעולם לא הראתה נכונות או סימנים של הבנת חומרת מעשיה וגודל אחריותה (בשלב זה הגישה העדה לבית המשפט מכתב שנשלח ע"י הנאשמת 1 להורי התלמידים ביום 12.02.15, מעט לאחר הגשת כתב האישום נגדה, בו היא מסבירה את עמדתה ביחס לנושא הבטיחות ולהתנהלותה ביחס לאירוע), כלומר שנתיים וחצי לאחר האסון של אלון וכמעט שבע שנים מהאסון בקלנסווה שהיה ב-2008 ולמרות כל ההנחיות שניתנו, לא הפיקה לקח ולא לוקחת אחריות אלא מציינת שהקפידה על נושא הבטיחות ומאמינה שנהגה באחריות כאשר למעשה פעלה ונהגה בחוסר אחריות גם לפי הודאתה... רק באמצעות ההרשעה לא תוכל הנאשמת להמשיך ולנהל בית ספר שבו היא האחראית על הבטיחות ובכך יצא הציבור נשכר. אני חוזרת ומדגישה את שאמרתי קודם, אין במעשיי מעשה נקמה אלא הבטיחות לנגד עיניי. אם הנאשמת מוכנה להתחייב שלא לתר תפסיק את ניהול בית הספר ובעתיד לא תעסוק בתפקידי ניהול שבהם היא תהיה ברת הסמכא בנושא הבטיחות ואם כל זה יכול



לקבל ביטוי בפסק הדין, אסתפק בכך... אני לא מבקשת לנהוג עם הנאשמת בחומרה אבל ארגיש שהדין מוצה, הלקח יילמד וירתיע אם תינתן הרשעה פלילית, אני מקווה שתענה לבקשתי וגזר הדין ימצה את הדין עם הנאשמת..."

לבד מביקורתה העניינית של העדה על הסדר הטיעון עם המנהלת, כמפורט לעיל, תהתה העדה האם בית משפט שישב בהליך הגישור יכול להכריע בבקשה המונחת לפניו שלא לכבד הסדר טיעון.

רוצה לומר - האם חשיפת בית המשפט בהליך הגישור לחומר הראיות ולשיקולים השונים, וסיועו לצדדים לכונן את הסדר הטיעון אינה יוצרת כלפיו מניעות בבואו לאשר אותו ההסדר.

טיעוני המאשימה לעונש:

תחילה, ועל רקע עדות אם המנוח, הבהירה המאשימה כי בכל שלב בניהול התיק עודכנה המשפחה אודות ההליכים המתקיימים, לרבות במו"מ שבין הצדדים ובהליך הגישור שהתנהל מול כל אחד מהנאשמים. המאשימה הייתה מודעת לביקורתה של המשפחה על ההסדר שעמד להיחתם - ולבסוף נחתם עם המנהלת, זאת לאחר שהצוות הממונה על התיק ובהמשך גם פרקליט המחוז עצמו נפגשו עם נציגי המשפחה, שמעו את טיעוניהם, שקלו בכובד ראש את עמדתם, ולאחר כל אלה הגיעו למסקנה כי אלו ההסדרים שעל המאשימה להציג בפני בית המשפט, וכי מדובר בהסדרים ראויים.

ביסוד הדברים עמד תהליך של קורוזיה בתחתית עמוד הסל שקרס לאחר שבשנת 2002, כעשר שנים קודם לפטירתו של המנוח, הוזזו שני עמודי סל בחצר בית הספר למקומם הנוכחי והורכבו מחדש בצורה לא אטומה שאפשרה חלחול מים לבסיס העמודים.

המאשימה פירטה את האירוע המתואר בכתב האישום המתוקן ואת הרקע לו.

ביסוד הדברים עמד תהליך של קורוזיה בתחתית עמוד הסל שקרס לאחר שבשנת 2002, כעשר שנים קודם לפטירתו של המנוח, הוזזו שני עמודי סל בחצר בית הספר למקומם הנוכחי והורכבו מחדש בצורה לא אטומה שאפשרה חלחול מים לבסיס העמודים. מאז, לדבריה, התחוללה שרשרת של היעדר בדיקות בטיחות סדירות ותחזוקה לקויה שהביאה לתוצאה הקשה. כתב האישום מגלה תמונה מורכבת בנוגע לחלוקת האחריות בין גורמים שונים שהנושא הונח לפתחם. לשאלת בית המשפט מסרה המאשימה כי חלוקת האחריות על הבטיחות ברמה הארצית, בין משרד החינוך לרשויות המקומיות לא הוסדרה, וכי למצער חלוקת האחריות הפנימית בעיריית תל אביב (שעמדה אף היא בסימן שאלה במהלך חקירת האירוע, א.ד.) למיטב ידיעתה, הוסדרה מאז. עד לכתיבת שורות אלה, כך על פי דברי המאשימה, נמצא הנושא על שולחנם של בעלי תפקידים שונים במשרדי הממשלה, ללא שהוסדר ברמה הארצית. כאשר ישנה מחלוקת בין משרד החינוך לרשות המוניציפלית בנוגע לתחומי האחריות והתקן המחייב.



המאשימה מיקדה דבריה אודות האשם המיוחס לכל אחד מהנאשמים, שאופיין במחדלים שונים ולא במעשי רשלנות אקטיביים והבהירה, לשאלת בית המשפט, כי בכתב האישום המתוקן בעניינה של המנהלת נותק הקשר הסיבתי בין העבירה המיוחסת למנהלת לבין מות המנוח ואין המאשימה קושרת עוד את המנהלת לאירוע אלא רק למחדל אחר שעיקרו היעדר הנחיה לתלמידים בתקופה שבין נובמבר 2009 ליולי 2010 להימנע משימוש בסלים, כשנתיים לפני האירוע שבכתב האישום.

גם ביחס לנאשם 4 הסבירה המאשימה כי מעמדו כעובד זוטרי, העובדה שלא היה שותף למחלוקת אודות האחריות בין הגורמים השונים והעובדה שפעל מכוח הוראה מפורשת מפי הממונים עליו ולא אחרת, הביאה לתיקון כתב האישום באופן שמיוחסת לו עבירת אחריות ורשלנות אחרת, כללית יותר. גם במקרה דנן כמו בעניינה של המנהלת, ציינה המאשימה כי מדובר בעבירה שאין לה קשר סיבתי לתוצאת התאונה הטרגית.

בהתייחס להסכמות העונשיות אליהן הגיעה עם הצדדים טענה המאשימה כי מדובר בעונשים העולים בקנה אחד עם הענישה הנהוגה, הן בעבירה של גרם מוות ברשלנות והן בעבירות האחרות שיוחסו לנאשמים 1 ו-4, המאשימה הגישה פסיקה התומכת באופן משמעותי בעמדתה.

לטענת המאשימה, אופי האחריות שיוחסה לנאשמים ומכלול הנסיבות שאפפו את האירוע מתאימים לענישה שהוסכם עליה, כאשר הענישה הנהוגה במקרים דומים ואף חמורים יותר הינה הטלת עונשי מאסר לתקופות שאפשר שירוצו בעבודות שירות, קרי עד ששה חודשי מאסר בפועל. בענייננו מדובר בשני נאשמים (2,5) שירצו את הרף המקסימלי שניתן להשית במסגרת עבודות השירות, ששה חודשי מאסר.

לאחר דברי המאשימה ביקש בית המשפט מאם המנוח, הגב' רונן לשוב לדוכן העדים, בית המשפט הסביר לגב' רונן את משמעות הבהרת הפרקליטות בדבר ניתוק הקשר הסיבתי בין העבירה המיוחסת בכתב האישום המתוקן למנהלת לבין האירוע הטרגי וביקש את התייחסותה לכך. בדבריה קשרה העדה בין המחדלים שיוחסו למנהלת בשנת 2010 לבין מות בנה ושבה על עתירתה.

טיעוני הנאשמים לעונש

באי כוח הנאשמים הביעו, איש בתורו ובשם מרשתו או מרשו, את צערם העמוק על אובדנו של אלון ז"ל והשתתפותם ללא סייג ביגונה של משפחתו.

כל אחד מהנאשמים לקח אחריות מלאה על העבירה שיוחסה לו בכתב האישום המתוקן ובא כוחו פירט את נסיבות חייו, תפקידו וחלקו באירוע וביקש מבית המשפט לאשר את הסדר הטיעון שהוסכם עליו.

דין והכרעה

האירוע הטרגי וההשתלשלות שהובילה אליו



ביום 7.8.12 בשעה 1830 לערך שיחק אלון רונן, אז כבן 15, כדורסל עם חבריו במגרש בית הספר. במהלך המשחק נתלה אלון על טבעת הסל, כתוצאה מכך קרס עמוד הסל, נפל על אלון וגרם למותו.

בשפה זו מתאר כתב האישום את האירוע שהביא למותו של אלון ז"ל.

מכתב האישום המתוקן שהנאשמים הודו בו עולה כי בשנת 2002 הועברו שני עמודי סל ובהם העמוד עליו נתלה אלון ז"ל ממקומם המקורי במגרש למקומם הנוכחי על ידי גורם לא ידוע ובמקום לחברם באמצעות ברגים לבסיס שברצפת המגרש הם רותכו למקומם. הריתוך לא היה אטום ובמהלך השנים נכנסו לתוכו מים אשר יצרו חלודה באזור החיבור שהחלישה את בסיס העמוד בתהליך של קורוזיה.

אותו חיבור כוסה במכסה ואף במזרן, ככל הנראה למנוע פגיעת שחקנים מהתנגשות בעמוד, ושניהם מנעו אפשרות לבדוק בבדיקה חזותית בלבד את מצב הקורוזיה.

בעקבות מקרים בהם קרסו עמודי סל תוך גרימת פציעות ואף מוות, לרבות בשנת 2008 בקלנסווה, ובהמשך לנהלים קודמים שהוציא משרד החינוך המחייבים בדיקה הנדסית אחת לשנה, חויבה הרשות המקומית בבדיקה של בסיס מתקני הסל, שלמות המתכת, ועיגון הבסיס לקרקע באופן יציב. הרשות חויבה גם להמציא אישורי בטיחות על בדיקות אלו למשרד החינוך מדי שנה טרם פתיחת שנת הלימודים.

כעולה מכתב האישום נצפתה עוד בשנת 2009 חלודה בעמוד הסל. לאחריה פנו גורמים שונים בבית הספר ובהם המנהלת, מספר פעמים, לנאשם 2 והתריעו בפניו על החלודה בבסיס העמודים. בשנת 2010 הביאו פניות אלה לתיקונים חיצוניים באחד מעמודי הסל, שהמנהלת קיבלה חשבונית בגינם, ובשנת 2011 הם אף נצבעו מחדש.

מסיבות שונות, שעיקרן במחלוקת אודות האחריות על בדיקת מתקני ספורט בין אגף החינוך בעיריית תל אביב, לבין האגף לחינוך גופני, הוחלט כי הבדיקה שתבצע העירייה תהיה בדיקה חיצונית וויזואלית בלבד. בהתאם לכך קיבל הנאשם 4 הנחיה מהנאשם 5 לבצע בדיקה ויזואלית בעמודי הסל.

בסופו של יום, הועברו אישורי בטיחות למשרד החינוך כשבפועל אותם אישורים לא ביטאו בדיקה הנדסית אמיתית ומתאימה.

ביום 7.8.12, כאמור, שיחק אלון ז"ל כדורסל, נתלה על טבעת הסל, עמוד הסל קרס והביא למותו של אלון.

עד היום, לדברי המאשימה, אין כללים בהירים המסדירים - בקשר שבין משרד החינוך ונהליו לבין הרשויות המקומיות - את אופי הבדיקה ותקינתה.

לשאלת בית המשפט השיבה המאשימה כי בעיריית תל אביב, לאחר האירוע, שונתה חלוקת האחריות בין האגפים השונים וכיום ניתן לזהות גורם יחיד שיש לו את כל האחריות ובצידה כל הסמכות בנוגע לבטיחות בבתי ספר והעניין אינו נופל עוד "בין הכיסאות".



עתירתה של הגב' מרגלית רונן לדחיית הסדר הטיעון שנחתם עם המנהלת

זכותו היחידה של נפגע עבירה אל מול בית המשפט היא למסור לתובע "הצהרת נפגע עבירה" ושהצהרתו תובא בפני בית המשפט. כך עולה מהוראות סעיף 18 לחוק זכויות נפגעי עבירה תשס"א-2001 (להלן - החוק).

סעיף 17(א) לחוק קובע את זכותו של נפגע עבירה בעבירת מין או אלימות חמורה להביע עמדתו בפני תובע לפני קבלת החלטה בעניין הסדר טיעון עם נאשם.

חרף העובדה שעבירה של גרם מוות ברשלנות אינה נמנית בין העבירות הללו פעלה המאשימה ברגישות ובשקיפות מלאה מול משפחת המנוח ואפשרה לה להביע עמדתה בישיבות שונות שנוהלו במשרדי המאשימה טרם קבלת החלטה על הסדר הטיעון שגובש מול הנאשמים. המאשימה גם אפשרה לאם המנוח למסור דבריה בפני בית המשפט (והגב' רונן אף הודתה לה על כך בדבריה).

שמעתי בקשב רב את דבריה של הגב' רונן ואני סבור כי המהות בדבריה של הגב' רונן בעתירתה שלא לכבד את הסדר הטיעון שהוסכם עליו עם המנהלת מהווה תשתית לחלק מהשיקולים שיבחן בית המשפט בשקלו אם לאשר את ההסדר שנחתם.

שיקול הדעת של בית המשפט באישור או דחיית הסדר טיעון הותווה בהלכות רבות, ובהקשר דומה נקבע אך לאחרונה :

"בית משפט זה אינו מחליף את שיקול דעתן של רשויות התביעה בשיקול דעתו-שלו, ולא ייטה להתערב בשיקול דעת זה אלא במקרים חריגים של החלטה משיקולים זרים או החלטה הלוקה בחוסר סבירות קיצוני או בעיוות מהותי..., הלכה זו כוחה יפה כאמור גם באשר להחלטת רשויות התביעה בנוגע להסכמה על הסדרי טיעון עם נאשמים או סירוב לעריכת הסדר טיעון".

(ר' בג"ץ 6711/16 בני משפחת המנוח מיכאל מנשרוב ז"ל נ' פרקליטות מחוז תל אביב [פורסם בנבו] (09.11.16)

כאמור, בעתירתה ביקשה הגב' רונן מבית המשפט לדחות את הסדר הטיעון שהוסכם עליו עם המנהלת, בעוד שלא היו לה טענות כלשהן לגבי ההסדרים שהושגו עם שאר הנאשמים.

כתב האישום המתוקן שהוגש נגד המנהלת מייחס לה הפרת חובה כאחראית על שלומם ובריאותם של התלמידים בכך שמאז שהתגלתה חלודה בתחתית עמוד הכדורסל, בשנת 2009, ועד לתיקונו וצביעתו של העמוד בשנת 2010, לא מנעה המנהלת מהתלמידים להשתמש - דהיינו לשחק כדורסל - בסלים עם העמודים הבעייתיים.

המאשימה הבהירה כי לא מצאה קשר סיבתי בין הפרת חובה זו למותו של אלון ז"ל.

לתיקון כתב האישום הגיעה המאשימה לאחר שבחנה את הראיות לעומקן. סמכותו של בית המשפט להתערב בתיקון כתב האישום כמעט ואינה קיימת, הלכה למעשה מדובר בפרוגטיבה של המאשימה.



לאחר שבחנתי את הדברים אני קובע כי הסדר הטיעון שנחתם עם המנהלת, בהתחשב באופי העבירה המיוחסת לה ובניתוק הקשר הסיבתי למותו של אלון ז"ל, הוא הסדר ראוי שיש לכבדו ולהלן נימוקיי:

במישור העובדתי, קיימת אפשרות שלא ניתן להעריך את מידת סבירותה שלו היתה המנהלת מונעת מתלמידי בית הספר גישה לעמודי הסל הלקויים בשנת 2009 - 2010 הייתה "מתעוררת מהומה... וועד ההורים והמורים היו דנים בנושא... ולכן אם בשנת 2010 ... הסל היה מתוקן כראוילא היתה עומדת העדה בבית המשפט" (כדבריה בפרוטוקול ביום 27.10.16, (עמ' 46)) זו טענתה המהותית והאמיתית של העדה.

עם זאת, כשבוחנים את השתלשלות הדברים כפי שקרתה בפועל, רמת הסבירות לתוצאה זו אינה בהכרח גבוהה ויתכן, אולי אף סביר יותר בהתחשב בהתרעות השונות שהתריעו בפועל גורמים שונים בבית הספר ובהם המנהלת מול אנשי העיריה, שעמודי הסל חלודים, שגם פעולה כזו לא הייתה מביאה עמה אלא את התיקון שבוצע בסופו של יום, בשנת 2010, ושלא היה בו, כזכור, כדי למנוע את קריסת העמוד.

מכל מקום, ודאי שהערכת המאשימה כי אותו תיקון, שתחם בסופו של דבר את הפרת האחריות של הנאשמת 1 - מנתק את הקשר הסיבתי בין הפרת האחריות למותו של המנוח, הינה הערכה סבירה.

חזקה שהמאשימה בחנה עד דק את כל הראיות לחובתה ולזכותה של המנהלת טרם הגיעה להסדר טיעון שחתמה עליו מול המנהלת.

יוזכר עוד כי על פי ההלכה לא יתערב בית המשפט בהסדרי טיעון אלא במקרים חריגים ביותר

(ר' עפ 1958/98 - פלוני נ' מדינת ישראל, פד נז(1), 577(25/12/2002):

"בית-המשפט ידחה הסדר טיעון אם ימצא כי נפל פגם או פסול משמעותי בשיקולי התביעה. הנחת עבודה ראויה היא כי התביעה עומדת בחזקת התקינות והכשרות, ובית-המשפט יניח ככלל כי התביעה, כמופקדת על אינטרס הציבור, פועלת בתום לב ומשיקולים ענייניים".

בהתחשב באלה, ובהלכות לא מעטות במקרים קשים יותר שהציגה לפני המאשימה (ר' גם 1007/05 מדינת ישראל נ' דוד בוחבוט ושרה אנג'ל [פורסם בנבו] {01.09.08}) לא ניתן לומר כי החלטת המאשימה להסכים לאי הרשעתה של המנהלת לוקה בחוסר סבירות קיצוני או בעיוות מהותי או חלילה ששיקוליה היו לא ראויים או לא מאוזנים דיים.

קידום הליך פלילי לפי ס' 143 א' לחסד"פ ("גישור") ומתן גזר דין על ידי אותו המותב

אחת התהיות אותה העלתה אמו של המנוח במהלך הראיות לעונש, הייתה האם יכול מותב ששימש כשופט מגשר להיות זה שיגזור את דינם של הנאשמים?

מהוראות סעיף 143 א' (ב) לחסד"פ (נוסח משולב) תשמ"ב - 1982 עולה:

עמוד 7



"ב) על אף הוראות סעיף 143, רשאי בית המשפט, בתחילת המשפט ובכפוף להוראות סעיף קטן (ג), לנהל דיון מקדמי בכתב אישום, שמטרתו אחד מאלה:

(1) בירור עמדת הנאשם לענין הודיה או כפירה בעובדות הנטענות בכתב האישום, כולן או מקצתן;

(2) בחינת האפשרות לצמצום המחלוקת העובדתית או המשפטית, כולה או מקצתה;

(3) ייתור הצורך בשמיעת ראיות;

(4) סיום הדיון במסגרת הדיון המקדמי."

אומר בקצרה:

כאשר שופט מקדם הליך פלילי בדרך המותווית בהוראות סעיף זה, ובמידה והוא נחשף לחומרי ראיות ולשיקולי התביעה וההגנה, יכול - לטעמי - אותו שופט לגזור דינם של נאשמים רק כאשר מוצג לפניו הסדר טיעון "סגור", דהיינו הסדר שאינו מחייב הפעלת שיקול דעת שיפוטי (למעט לעניין אישורו של ההסדר) ביחס לענישה המבוקשת, לפחות ביחס לחלקיה המשמעותיים עבור הצדדים.

כאשר ההסדר אינו מוחלט ראוי שהשופט יעביר את מלאכת גזירת הדין לשופט אחר, קל וחומר שהמותב ה"מגשר" אינו יכול לדון בהליך הוכחות בין הצדדים כאשר אינם מגיעים להסדר טיעון, כך גם עולה מהוראות החוק.

במקרה דנן ההסדרים שהגיעה אליהם המאשימה מול הנאשמים (למעט כמות שעות השל"צ שיש לחייבם בהם) היו הסדרים "סגורים".

עתירתה של הגב' רונן, אף שאין לה מעמד בהסדרים שהושגו, נידונה בהרחבה כאמור אך מצאתי לנכון לכבד את הסדרי הטיעון שחתמה המאשימה עם הנאשמים.

בהתחשב באלה, לא מצאתי כי נפל פגם כלשהו בכך שמותב זה יגזור את דינם של הנאשמים, מעשה הנעשה מדי יום בבתי משפט שונים בארץ במסגרת ימי ה"מוקד" בהם נשמעים תיקים תוך קידומם לפי סעיף 143 א' דנן.

בחנתי גם את עניינם של שאר הנאשמים, מצאתי כי שיקולי המאשימה בהגיעה להסדרי הטיעון מולם היו שיקולים מאוזנים, ענייניים, ראויים וכאלו ששקלו את מירב הנסיבות הדרושות לעניין. מצאתי גם כי ההלכות והפסיקה שהוגשו לי, במקרים דומים ובמקרים חמורים יותר, מצדיקות את הענישה המוסכמת אליה הגיעו הצדדים.

לא למותר לציין כי לאיש מהנאשמים אין רישום פלילי קודם. הנאשמים קיבלו על עצמם אחריות מלאה לעבירות



המיוחסות להן בכתב האישום המתוקן, יש ליתן משקל רב להודאה ולקיחת האחריות, הן במישור האישי והן בזה הציבורי, היא מהווה פתח לשינוי ולבית המשפט יש יסוד להניח שבעירית תל אביב אכן התחולל שינוי לאחר האירוע הטרגי שאירע.

שניים מהנאשמים אף הודו והורשעו בעבירה של גרם מוות ברשלנות, ועל פי הסדרי הטיעון עתיד להיגזר עליהם מאסר בשיעור המקסימלי בן ששה חודשים שניתן להטיל היה ואותו מאסר ירוצה בעבודות שירות. לאסון הכבד ישנם אפוא אחראים אשר ייענשו על מחדליהם באופן לא מבוטל.

אין בכל אלה כדי להפחית כהוא זה מהאסון הכבד שפקד את משפחת רונן. בנם, אלון ז"ל, נער צעיר בדמי ימיו, אוהב חיים וספורט, יצא יום בהיר אחד בחודש אוגוסט 2012 לשחק כדורסל, כפי שמדי יום עושים אלפי נערים במגרשי ספורט ברחבי הארץ ושבים לביתם. גם אלון היה אמור לשוב לעת ערב לביתו. בשטף משחקו נתלה על טבעת הסל, עמוד הסל לא עמד בלחץ וקרס עליו ואלון נפטר מפצעיו.

שום דבר שיאמר על ידי בית המשפט לא יחזיר את אלון למשפחתו, שום עונש אין די בו לנחם את המשפחה. הערכתי את גדלות הנפש של הגב' רונן, ואת היכולת לעמוד בפני בית המשפט, רגע לפני הכרעה, ולדבר באופן גלוי ומעורר השתאות על כאב, משבר, ועל המשמעויות הקשות של מות אחד מילדיך. נוכחתי כי המשפחה אינה מונעת מתחושת נקם אלא מרצון לשמור על האינטרס הציבורי, ולמנוע כאב עתידי של משפחות נוספות. האם דיברה בפני בכאב גדול ובחוזק עצום הראויים להערכה.

בית המשפט פוסק דינו בתווך נתון, במארג ראיות, עובדות ופסיקה נוהגת, ובתווך זה, לאחר ששקלתי את כל השיקולים הדרושים, הסדרי הטיעון שנחתמו עם הנאשמים אינם בלתי סבירים ועל בית המשפט לכבד אותם.

לאור האמור לעיל, אני מאשר את הסדרי הטיעון אותם הציגה המאשימה ומטיל על הנאשמים את העונשים הבאים:

הנאשמת 1:

אני קובע כי הנאשמת ביצעה עבירה של הפרת חובה של הורה או אחראי לפי סעיף 337 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

עניינה של הנאשמת יועבר לשירות המבחן למבוגרים אשר יכין תכנית מתאימה לביצוע שעות של"צ, בהיקף של 120 שעות ויגישה לבית המשפט לאישור בתוך 30 ימים מהיום.

כמו כן, תחתום הנאשמת על התחייבות להימנע מביצוע עבירה אותה נקבע שביצעה, בתוך שנתיים מהיום. אם תסרב לתתם תאסר למשך 10 ימים.

הנאשם 2:



1. אני גוזר על הנאשם מאסר בן ששה חודשים שאפשר וירוצו בעבודות שירות, הנאשם ירצה את עבודות השירות במתנ"ס בית דני בתל אביב, חמישה ימים בשבוע, 8.5 שעות ביום. תחילת עבודות השירות ביום 16.3.17
2. אני גוזר על הנאשם עונש של ששה חודשי מאסר נוספים, ואולם הנאשם לא ירצה עונש זה אלא אם יעבור אחת העבירות בהן הורשע לפני בתוך 3 שנים מהיום.

הנאשם 4:

- אני קובע כי הנאשם 4 ביצע עבירה של סכנה לילדים, עבירה לפי סעיף 340 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.
- עניינו של הנאשם יועבר לשירות המבחן אשר יכין תכנית מתאימה לביצוע שעות של"צ, בהיקף של 120 שעות וגישה לאישור בית המשפט בתוך 30 ימים מהיום.
- כמו כן, יחתום הנאשם על התחייבות להימנע מביצוע עבירה אותה נקבע שביצע, בתוך שנתיים מהיום. אם יסרב לחתום - יאסר למשך 10 ימים.

הנאשם 5:

3. אני גוזר על הנאשם מאסר בן ששה חודשים שאפשר וירוצו בעבודות שירות, הנאשם ירצה את עבודות השירות בבית החולים איכילוב בתל אביב, חמישה ימים בשבוע, 8.5 שעות ביום. תחילת עבודות השירות ביום 26.4.17.
4. אני גוזר על הנאשם מאסר בן ששה חודשים נוספים, ואולם הנאשם לא ירצה עונש זה אלא אם יעבור אחת העבירות בהן הורשע לפני בתוך 3 שנים מהיום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום

המזכירות תעביר פרוטוקול הדיון בעניינם של הנאשמים 1, 4 לשירות המבחן.

קובע תזכורת פנימית לפני בתוך 30 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ח כסלו תשע"ז, 28 דצמבר 2016, בנוכחות הצדדים.

